

PROTOKOLLAT MED TILKENDEGIVELSE

meddelt torsdag den 13. december 2012

i faglig voldgiftssag 2012.0030

Dansk El-Forbund

(advokat Jeppe Wahl-Brink)

mod

DI Overenskomst II ved DI

for

G4S Security Services A/S

(advokat Annette Fæster-Petersen)

Tvisten

Tvisten vedrører en fortolkning af Alarm- og Elektriker Overenskomsten § 25 om efteruddannelse. Spørgsmålet er, om denne bestemmelse skal forstås på den måde, at medarbejdere, der er omfattet af overenskomsten, har krav på minimum et eksternt kursus per kalenderår.

Påstande

Klager har nedlagt følgende påstand: G4S Security Services A/S tilpligtes at anerkende, at virksomhedens medarbejdere, der er omfattet af Alarm og Elektriker Overenskomsten, har krav på minimum et eksternt kursus per kalenderår.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagens behandling

Sagen blev behandlet mundtligt torsdag den 13. december 2012 med højesteretsdommer Jon Stokholm som opmand. Som sidedommere udpeget af klager fungerede næstformand Jens-Olav Pedersen og forbundssekretær Stig Pedersen. Som sidedommere udpeget af indklagede fungerede underdirektør Niels Grøn Fabech og chefkonsulent, advokat Henrik Uldal.

Der blev afgivet forklaring af tillidsrepræsentanterne Niels Moltrup-Nielsen og Bjarne Bendixen efter begæring af klager og af HR-direktør Louise Voss Nygaard og uddannelsesleder Tommy Olsen, G4S Security Services A/S, efter begæring af indklagede.

Efter bevisførelse og procedure voterede rettens medlemmer. Der kunne ikke blandt sidedommerne opnås flertal for noget resultat. Sagen blev herefter overladt til opmandens afgørelse. Opmanden fremkom herefter med nedenstående tilkendegivelse.

Opmandens tilkendegivelse

Udgangspunktet må tages i Alarm- og Elektrikeroverenskomstens § 25, der er sålydende:

”§ 25. Efteruddannelse

Stk. 1.

Organisationerne er enige om, at den tekniske og samfundsmæssige udvikling nødvendiggør en løbende efteruddannelse, hvorfor elektrikerne/teknikerne har både ret og pligt til løbende at ajourføre deres viden og uddannelse inden for virksomhedens nuværende/fremtidige arbejdsområde.

Virksomheden og repræsentanter for montørerne drøfter strukturen og indholdet for efteruddannelsen.

Arbejdsgiveren betaler personlig løn i kursusperioden. Eventuel refusion tilfalder arbejdsgiveren.

Til den mellem parterne oprettede uddannelsesfond stiller DI Overenskomst II kr. 50.000,00 til rådighed hvert år den 1. marts i overenskomstperioden.

Til Uddannelsesfonden indbetaler DI Overenskomst II's medlemsvirksomheder 0,05 kr. x antal arbejdstimer pr. år pr. medarbejder omfattet af nærværende overenskomst. Opgørelsen finder sted hvert år den 31. december og beløbene indbetales til fonden senest den følgende 1. marts.”

Ordlyden af denne overenskomstbestemmelse giver ikke hjemmel for en forståelse, hvorefter medarbejderne har krav på minimum et eksternt kursus pr. kalenderår. En sådan forståelse af overenskomstbestemmelsens ordlyd må kræve meget sikre holdepunkter, enten i forarbejderne eller i overenskomstparternes praksis. De afgivne forklaringer giver ikke tilnærmelsesvis grundlag for en sådan antagelse.

Undervisningssted og indhold af efteruddannelsens elementer må afgøres i de enkelte virksomheder i overensstemmelse med overenskomstens § 25, stk. 2, og inden for de rammer, som er fastlagt i bestemmelsens stk. 1. Den praksis, som er fulgt af de uddannelseskompetente organer i G4S Security Services A/S, kan ikke føre til en ændret forståelse af overenskomsten og giver ikke grundlag for en antagelse om, at et krav om mindst et eksternt kursus kan udledes af en lokalaftale eller en lokalkutyme.

Konklusion

På dette grundlag ville opmanden give indklagede medhold i sin frifindelsespåstand. Opmanden fandt det ikke fornødent at komme ind på de øvrige synspunkter, som var gjort gældende i sagen.

De partsudpegede medlemmer og parterne erklærede sig indforstået med, at sagen afsluttes med denne tilkendegivelse, og kendelse blev frafaldet.

Opmanden fandt, at hver part burde bære egne omkostninger for voldgiftsretten, og at parterne burde betale opmandens honorar med halvdelen hver.

Sagen sluttet.

Jon Stokholm